

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 9
JUNIJ - 2018

LE ENO JE POTREBNO

Dragi vsi v Domu Marije in Marte.

Prisrčen junijski pozdrav! Upam, da vam v teh dneh ni tako vroče kot nam v Mariboru, da pijemo vodo kot izsušene rože. Zaključujemo šmarnično pobožnost v čast naši Materi, Roži, Devici Mariji, in že vstopamo v junijsko čaščenje Srca Jezusovega. To Srce, ki nas je tako ljubilo, da se je za naše grehe in hudobije pustilo prebosti s sulico na križu. In pritekli sta kri in voda kot znamenje zakramentov, ki nas očiščujejo in hranijo ter nam vračajo z grehom izgubljeno dostojanstvo Božjega otroka. Gospod, kako

neizmerno nas ceniš in ljubiš! Mi ti ne moremo povrniti drugače, kot da se zatečemo v tvoje presveto Srce, se naslonimo nate in šepčemo čudovite vzklike tvojemu ljubljenu Srcu: »Srce Jezusovo, vse hvale vredno, Srce Jezusovo, posoda ljubezni in pravice, Srce Jezusovo, potrpežljivo in neskončno usmiljeno ...« in še in še ...

Ob Njem pa že naslednji dan tega lepega praznika častimo tudi Marijino brezmadežno Srce. Srce, ki je simbol Marijinih vrlin, zlasti njene ljubezni do Boga in do ljudi. Praznik Srca Marijinega praznujemo en dan po prazniku Srca Jezusovega, t.j. na tretjo soboto po binkošti. Čaščenje Srca Marijinega se je začelo v 17. stoletju. Največ zaslug za to ima sveti Janez Eudes, ki je organiziral prvo uradno praznovanje Srca Marijinega v jeseni 1648. Leta 1855 je bil praznik brezmadežnega Srca Marijinega uradno razglašen za neobvezni praznik, leta 1996 pa ga je papež Janez

Pavel II. povzdignil v obvezni praznik. Pobožnost čaščenja Srca Marijinega se je še posebej razširila po Marijinem prikazovanju v Fatimi na Portugalskem. Marijino brezmadežno Srce zavzema v fatimskem sporočilu središčno mesto. Pri drugem prikazanju, 13. junija 1917, je Marija rekla, da bo Jacinto in Frančiška kmalu vzela v nebesa. Luciji pa je napovedala: »Ti pa ostaneš tu še nekaj časa. Jezus hoče s tvojim sodelovanjem doseči, da me bodo ljudje spoznali in ljubili.

Na svetu hočem vpeljati češčenje mojega brezmadežnega Srca.

Tistemu, ki se ga bo oklenil, **obljubim zveličanje**. Lucija je tu dobila svojo življenjsko nalogo: razširjanje češčenja Marijinega brezmadežnega Srca. »Ko bo prišel čas za to, se ne skrij. Povej vsem ljudem, da nam Bog deli milosti po Marijinem brezmadežnem Srcu. Marijino brezmadežno Srce naj prosijo za mir, ker ga je Bog njej izročil. V času prodiranja verske brezbržnosti in nevere Devica Marija kliče vsemu svetu: »Ljudje, zganite se! Je Bog! Je večnost! Ni vseeno, kako živite!

Ne bodite zakopani samo v zemljo! Bog je usmiljen in pričakuje, da se spreobrnete in zaživite novo življenje!«

Naj to Novo Življenje, ki prihaja po brezmadežnem Marijinem Srcu, tiho žubori v nas. In naj bo mesec junij poln milosti svetih pričevalcev, kot so sv. Anton Padovanski, sveti Vid, rojstvo Janeza Krstnika in dveh velikih stebrov Cerkve, sv. Petra in Pavla, ko se bomo v hvaležnosti veselili novih mašniških posvečenj. In še našega dneva državnosti, naše drage domovine; veselimo se in kličemo: »Bog živi Slovenijo.«

sr Polona, uršulinka

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Vi ste luč sveta – sveti na Slovenskem

»BODITE SVETI, KER SEM JAZ SVET.« (1 Pt, 1,16); Bog vsakega človeka kliče k svetosti;

SV. NAZARIJ

God: 19. junij

Mesto Koper po starem izročilu 19. junija obhaja god svojega zavetnika, svetega Nazarija, ki naj bi bil prvi škof tega mesta. Vsa koprsko škofija se na ta dan spominja posvetitve koprške stolnice. Stolnica je "mati

vseh cerkva v škofiji", ker je v njej sedež, stol škofa, prvega učitelja vere in prvega pastirja božjega ljudstva v krajevni Cerkvi, ki je del vesoljne Kristusove Cerkve. Prva koprška stolnica naj bi bila na tem mestu zgrajena že v 9. stoletju. Zunanjščina in notranjščina, zlasti pa arheološka izkopavanja v novejšem času, pričajo, da so jo večkrat prezidavali. Sedanjo obliko in velikost je dobila v prvi polovici 18. stoletja.

Koprška stolnica je bila vedno posvečena Marijinemu vnebovzetju kot mnogo najstarejših cerkva na slovenskih tleh. Sveti Nazarij pa je bil vedno češčen kot zavetnik mesta. Po izročilu, ki ga sprejemajo skoraj vsi krajevni zgodovinarji, je oglejski patriarh Štefan, ko je uvidel, da ne zmore več sam voditi škofije, ker je s širjenjem krščanstva proti vzhodu vedno bolj rasla, ustregel

vernikom v teh krajih: na priporočilo cesarja Justina I. je prosil papeža Janeza I., naj dovoli, da si večja mesta v Istri izberejo lastnega škofa. Izvolili so jih šest, med njimi Nazarija za mesto Kapris ali Egido v Tržaškem zalivu.

Izročilo ve povedati celo to, da je bil Nazarij rojen med letoma 470 in 480 v kraju Elpidum v okolici mesta; nekateri menijo, da je to v sedanjem Borštu. Za škofa je bil posvečen leta 524, novoustanovljeno škofijo pa naj bi vodil 33 let. Umrl je pred letom 557 in bil pokopan v svoji stolni cerkvi Matere Božje. Pred napadi barbarskih narodov so njegove posmrtno ostanke skrili. Odkrili so jih več stoletij pozneje, ko se je nekdanji Kapris ali Kaprarija preimenoval v Justinopolis (po bizantinskem cesarju Justinu II.).

V 12. stoletju je mesto prišlo pod Benečane in vedno bolj se je uveljavljalo ime Capodistria ("glava Istre"). Leta 1380 so Genovežani mesto opleni in odnesli v Genovo tudi relikvije sv. Nazarija. Šele leta 1422 je koprški škof Jeremija Pola dosegel, da so jih vrnili. Shranjeni so v marmornatem sarkofagu za škofovim sedežem. Na njem je v latinščini napisano: »To domovino ohranjaj in vodi, sveti Nazarij, ki veljaš za očeta in varuha Justinovega mesta.«

Pripravila Marica

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Nič zato

Človek je nespameten, sebičen.
Nič zato, ljubi ga.

Delaš dobro,
govorili bodo, da to delaš iz sebičnih namenov.
Nič zato, delaj dobro.

Uresničuješ svoje namene,
pridobil si boš lažne prijatelje in resnične
sovražnike.
Nič zato, uresničuj namene.

Dobro, ki ga delaš, bo jutri pozabljeno.
Nič zato, delaj dobro.

Poštenost in iskrenost te bosta naredili ranljivega.
Nič zato, bodi iskren in pošten.

To, kar si leta gradil,
je lahko uničeno, kot bi trenil.
Nič zato, gradi.

Pomagaš ljudem, morda ti ne bodo hvaležni.
Nič zato, pomagaj jim.

Svetu daješ boljši del samega sebe,
zavrnil ga bodo.
Nič zato, dajaj boljši del samega sebe.

/bl. Mati Terezija/

Ob tebi čutim vso mehkobo
in se odpiram kot cvet sončnice.
Ob tebi čutim svobodo, ki izhaja iz dostojanstva slehernega.
Ižžarevaš moč in ponos,
milino in ženstvenost.
V tebi je nekaj dobrohotnega in blagega,
kar me kliče v nežno prizanesljivost do sebe in drugih,
kar kliče v sočutje brez konca ...
Ob tebi se zavem, da je dar začutiti nemoč
in kdaj delovati le po občutku,
ne iz razuma.
Da je potrebno začutiti sebe,
to ubesediti, da lahko čutim z drugimi
in doživim iskreno veselje.
Ob tebi se zavem, da je mogoče prav vse ljubiti,
da ni razlogov za osramočenost,
da imam pravico reči ne,
gledati v čiste oči
ter da dolgujem nasmeš slehernemu, ki ga srečam.
Ižžarevaš Boga!,
zato nič ne more ostati v senci
in nič ne more ostati neljubljeno!
Tadeja

Na seniku

Za časa moje mladosti je bila v Šebalku kmetijska zadruga. Ukvarjali so se z živinorejo. Krave so od pomladi do jeseni pasli, pozimi pa so jih krmili s senom. Imeli so dva hleva in nad vsakim je bil senik. Posebno nad manjšim hlevom je bil senik zelo visok. In to je bil raj za nas, otroke.

Redno smo bili kako uro na seniku. Lepo je bilo ob dežju, ko smo poslušali, kako dež škraplja po strehi. V dežju smo ležali na senu in sanjarili, kaj bomo, ko bomo veliki, ali kaj drugega. Poleti smo bili bos, saj nismo imeli čevljev. Ob stenah in tudi v notranjost sena smo si

naredili predore in se po njih skrivali. Tudi skakali smo s tramov na seno in se prekopicovali. Med skokom smo delali salte. Tudi merili smo, kdo dlje skoči.

Ko smo se nekega dne spet tako igrali in skakali, sem skočila in naredila salto ter padla na glavo. Bila sem v nezavesti. Ko sem se čez kako uro zbudila iz nezavesti, ni bilo na seniku nikogar več. Vsi otroci so odšli domov, ker so se ustrašili in niso nikomur nič povedali.

Odšla sem domov. Povedala sem mami in atu, kaj se mi je zgodilo. Nikoli več nisem skakala in delala salt. Takrat sem imela sedem let.

Karolina Medvešček

JUNAKI IZ OZADJA

Dodali smo nekaj novega. Zaposleni se nam bodo predstavili s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljeni deliti z nami. Hvala vam.

Brankica Đekić

»V mojem življenju je trenutno vse tako, kot mora biti in ne bi spremenila ničesar!« je Brankica Đekić kar sama začela intervju, še preden sem ji zastavila prvo vprašanje. Človek, ki bi z njenih ust slišal samo to poved, ji najverjetneje ne bi verjel. Če pa jo poslušaš in njeno preteklost povežeš s sedanjostjo, vidiš, da Brankica o svojem zadovoljstvu v življenju ne laže.

Brankica se je rodila v Ljubljani 3. 10. 1978. Ponosno prizna in nič ne skriva, da bo letos praznovala 40. rojstni dan. Da bo zaposlena v zdravstvu, so vedeli vsi, že ko je bila majhna deklica. Zelo rada se je igrala, da je medicinska sestra; to se ji je že v otroštvu zdel zelo lep poklic pa tudi rane,

kri in ostali manj prijetni vidiki tega poklica se ji nikoli niso zdeli nagnusni. Je pa bila tudi zelo čista deklica, ki se je rada šminkala in mazala s kremicami. Mama ji je povedala, da se nikoli ni umazala, tako da bi lahko bila cel teden v istih oblačilih, pa ne bi bila umazana.

V Domu Marije in Marte je kot bolničarka negovalka zaposlena že več kot deset let, tukaj je opravljala tudi prakso in pripravništvo. Dom Marije in Marte pa je pravzaprav kar »družinska služba«, saj je bila tukaj poleg Brankice in mame zaposlena tudi njena sestra in še hčeri sta tukaj v vrtcu.

Dom je spoznala že veliko prej, preden se je tukaj zaposlila, saj je hišo obiskovala skupaj s svojo mamo, ki je bila medicinska sestra. Bila je očarana. »Takratne medicinske sestre so bile tako prijazne, da so kar tekmovalle med seboj, katera bo bolj prijazna!« pove Brankica z navdušenjem. Vendar pa se njena »zdravstvena pot« še ni končala. Ravno sedaj je v obdobju mature: ob delu zaključuje še srednjo zdravstveno šolo. Po maturi bo dobila nov naziv (tehničarica zdravstvene nege) in 5. stopnjo izobrazbe, s čimer bo dosegla svoj zastavljeni cilj. Ko jo vprašam, kaj bo počela, ko bo maturirala, izstreli kot iz topa: »Dva tedna bom spala, ker sedaj nič ne spim!«

Je pa, kot je povedala že na začetku, trenutno njeno najsrečnejše obdobje. Poročena je 10 let. Poroko in zakon opiše takole: »Poroka je tak lep spomin, če bi kdo napisal scenarij, ne bi napisal tako. Tudi mož, z vsemi dobrimi lastnostmi in napakami v kompletu, je takšen, kot je: pravi zame.« Seveda pa sta največja sreča njuni šestletni dvojčici: Tamara in Tatjana. Jeseni gresta že v šolo in sta zelo navihani. »Bolj kot sta navihani, bolj sta mi všeč,« še doda. Vse, kar Brankica je, je prežetost z družino. Njen mož dela kot vodja linije in ko pride domov, »diši po jagodah,« Brankica smeje pove. Trudita se čim bolj uskladiti službi, da lahko čim več časa preživita z dvojčicama. Tudi s starejšim bratom in mlajšo sestro so neločljivo povezani in veliki prijatelji. Trenutno »ima vse, kar si je želela, razen hiške, to si še želi.«

ln ko jo vprašam, kje se vidi čez pet let, ne razmišlja predolgo: »V svoji hiški, z možem in otroki, se pa pustim presenetiti, kaj bo prinesla prihodnost.« Jo pa misel na prihodnost povleče v razmišljanje, saj trenutno z možem kar veliko časa posvetita nakupu hiše: »Tudi, če hiše ne bo, imava marsikaj, česar drugi nimajo. Imava drug drugega, tudi otroci niso najina last. Dvojčici bosta odrasli in odšli, ostala bova midva.« Ker govoriva o hiši, jo še povprašam, kakšna je njena sanjska hiša, če bi imela neomejeno količino denarja. Spet mi modro odgovori: »Ne velika, ravno dovolj prostora za vse potrebne prostore, več ne potrebuješ. Hiša je samo prostor, domačnost hiše naredijo ljudje; če bi imela denar, bi raje še eno hišo kupila komu, ki jo potrebuje, zase ne potrebujem vile.«

Ko se dotakneva prostega časa, se samo zasmеji in reče, da je njen trenutni prosti čas samo učenje. Se pa rada uči, ni ji muka in tudi mož jo pri tem podpira in spodbuja. Če ima čas, rada bere in ko bo končala šolo, si bo privoščila najbolj »lahko« literaturo. S športom se ne ukvarja, pravzaprav je njen šport »tekanje za puncama«, ko rolata ali se učita vožnje s kolesom. Tudi po televiziji športa ne spremlja; pravi, da je preveč »punčkasta« za šport.

Je bolj umetniška in tako so bile njene otroške sanje, da bi igrala v orkestru. Tudi eden izmed najzgodnejših in najlepših spominov iz otroštva je koncert znane pevke, na katerega jo je peljal stric. »To je bil pravi koncert, luči, tri dni po koncertu sploh nisem govorila, ker sem bila čisto pod vtisi!« še doda. Rada potuje, vendar pa tudi za potovanja nima veliko časa. Veliko je potovala po državah bivše Jugoslavije, z letalom se še ni peljala, si pa želi.

Družinski dopust pa je seveda prilagojen dvojčicama: morje, tabori, lokacije, ki so otrokom prijazne. Ko bosta večji, pa bodo večkrat odšli k sorodnikom v Bosno. Sanjska lokacija za dopust in pa tudi za življenje (če bi lahko, bi se tja preselila) pa je Grčija. Navdušuje jo barvna kombinacija: modrina morja in bela barva peska in hiš.

Brankica zelo rada kuha in vse, kar skuha, tudi rada poje. Mama in tašča sta jo naučili kuhanja tradicionalnih bosanskih jedi in tako vsaj enkrat tedensko skuha kaj posebnega. Sama pa najraje je zelenjavo in ribe: če bi lahko, bi živela od motovilca in rib. Najljubša pijača pa sta zeleni čaj in pa seveda kava, ki je njena razvada. Popije veliko kave, najljubša ji je turška, grenka, z mandljevimi mlekom in cimetom.

Dotakneva se še vožnje avtomobila. Pove, da vozi polnoletno Xsaro in da jo je vožnje grozno strah, saj jo je povozil avto, ko je bila še otrok. Sedaj vozi, če res ni druge možnosti, in takrat sta dvojčici navdušeni, saj le redko vidita mamico za volanom.

Za konec jo še prosim, naj pove kakšen nasvet, ki bi ga dala drugim: »V življenju moraš biti zadovoljen, vsak zakaj ima svoj zato, prav je, da je tako, kot je. Vse je z razlogom, lahko smo samo zadovoljni, da je tako, kot je.«

Zapisala Tjaša Gracar

Vinko Kunstelj – leta tečejo, nič ne rečejo

»Sedemdeset let je doba našega življenja, osemdeset let, če smo krepki.« To krepost podoživlja naš Vinko. Res je, da to krepost spremljajo bolečine v nogah ter starostne težave. A Vinkova krepost premaga vse. Kako mu to uspe, boste vprašali?

V prvi vrsti volja do jeseni življenja, optimizem, veselje in vsakokratna zahvala Bogu za dobro pa tudi slabo, za preizkušnje življenja, ki ga iz dneva v dan držijo pokonci. Rad se pogovarja, se druži s stanovalci, ki so odprtega srca.

Vinkovih devetdeset let napoveduje stotico!

Bog je ljubezen in le on ve, kdaj ga bo poklical iz tega sveta v večni raj, kjer bo neskončna radost ter veselje v Kristusu, našem Gospodu.

Doma so ti postavili mlaj in te gostili. Tudi mi ti želimo v Domu Marije in Marte vse najboljše ter Gospodov blagoslov.

Slavko Ogrizek

Čas, ki ga živimo ...

Paradoks našega časa je, da imamo telefone brez tipk, ljudi brez pameti, razmerja brez ljubezni, kokakolo brez sladkorja, kavo brez kofeina, cigarete brez nikotina, mleko brez maščob, ženske brez čustev, moške pa brez jajc!

Kupujemo več, uživamo manj. Imamo velike hiše, ampak male družine, več udobja, a malo časa, več diplom, a malo razuma/znanja, več strokovnjakov in še več težav, več znanja na področju medicine, a manj zdravja.

Pijemo preveč, kadimo preveč, zapravljamo nepremišljeno, smejemo se

premalo, vozimo prehitro, hitro se ujezimo, prepozno hodimo spat, utrujeni se zbujaemo, premalo beremo in gledamo preveč televizije.

Želimo povečati naše imetje, vendar smo zmanjšali naše vrednote.

Govorimo preveč, ljubimo premalo, pogosto sovražimo. Naučili smo se preživeti, ne pa živeti. Dodali smo leta življenju, ne pa življenje letom.

Potovali smo na Luno, problem pa imamo, ko je treba iti čez cesto in spoznati novega soseda. Osvojili smo zunanji prostor, ne pa tudi notranjega. Naredili smo velike, vendar ne boljše stvari.

Očistili smo zrak, vendar onesnažili našo dušo. Razbili smo atom, ne pa tudi svojih predsodkov. Pišemo več, naučimo se manj. Načrtujemo več, dosežemo manj. Naučili smo se hiteti, a ne čakati. Imamo večje dohodke, vendar nizko moralo. Imamo več hrane, pa smo še vedno nehvaležni. Gradimo večje računalnike z večjim spominom, komuniciramo vse manj in manj. Prizadevamo si za več kvantitete, pozabljamo na kakovost.

To so časi hitre prehrane, a počasne prebave, Velikih ljudi, malih karakterjev, hitrih poslov in površnih odnosov. To je čas za mir v svetu in vojno doma, veliko prostega časa in malo uživanja. Čas raznovrstne hrane na eni polovici sveta in podhranjenosti na drugi polovici.

Vse manj je finančnih problemov v zakonu in vse več je ločitev. Vse več prestižnih hiš in razdeljenih domov. To so dnevi hitrih potovanj, dragih oblačil in nizke morale. Vse več je debelih ljudi in tablet, ki zmorejo vse – vas razveselijo, otopijo ali ubijejo.

Preživite več časa s svojimi najdražjimi, ker ne bodo večno poleg vas. Povejte kakšno lepo besedo tistim, ki vas od spodaj gledajo s strahospoštovanjem, ker bo ta majhna oseba skoraj zagotovo odrasla in odšla.

Ne pozabite objeti tistih, ki so poleg vas, saj je to edino imetje, ki ga lahko date s svojim srcem in vas nič ne stane. Ne pozabite reči "rad/a te imam" vašim partnerjem in vašim ljubljenim, če prihaja globoko iz srca. Ne pozabite se držati za roke in ceniti trenutkov, ko sta skupaj, ker nekega dne ta oseba ne bo več z vami. Vzemite si čas za ljubezen,

vzemite si čas za pogovor in vzemite si čas, da delite svoje dragocene misli z drugimi.

Smejte se pogosto, dolgo in iskreno. Smejte se, dokler ne izgubite diha. Solze se dogajajo. Vztrajajte in preživite. Povejte ljudem, ki jih imate radi, da jih imate radi ob vsaki priložnosti, ker se življenje ne meri s številom vdihov, ki jih dihamo, pač pa s trenutki, ki nam jemljejo dih."

Napisal ameriški stand-up komik George Carlin po smrti svoje žene.

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, 4. 6. 2018, ob 10. uri: Tačke pomagačke - predstavitev;
- SREDA, 13. 6. 2018, ob 13. uri: Silvine sladke dobrote;
- NEDELJA, 17. 6. 2018, ob 15. uri: FARNI DAN;
- TOREK, 19. 6. 2018, ob 15. uri: zaključek skupin;
- SREDA, 20. 6. 2018, ob 9. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- ČETRTEK, 21. 6. 2018, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- ČETRTEK, 21. 6. 2018, ob 19. uri: 5. večer pod lipo;
- SREDA, 27. 6. 2018, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 28. 6. 2018, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

RAZVEDRILO

NAVODILO: Preberite spodaj zapisano uganko in jo poskušajte razvozlati.

Če vam je ne uspe razvozlati v 2 minutah si jo vizualizirajte. Narišite si zapisano uganko in bo lažje.

»Kdo tako hreščeče se oglaš,
kdo glasove drugih oponaša,
kdo kljub perju dobro letati ne zna,
ampak ves dan le po kletki frfota?«

(razvede.j)

Spomni se!

V eni minuti se spomni 10 oseb, ki jih imaš najraje:

SMEJALNICA

Ko se srečajo, ga prvi zaustavi in ga vpraša, če je on Jezus in če mu lahko pozdravi teniški komolec. Možakar potrdi, da je Jezus, in v trenutku prenehajo bolečine v komolcu. »Ali mi lahko ozdraviš astmo?« ga vpraša drugi in hip za tem je lahko že svobodno zadihal sveži zrak. Ker tretji ni pristopil do Jezusa, ga je le-ta vprašal: »Kaj pa lahko pozdravim tebi?« »Meni pa, lepo prosim, ničesar!« »Invalidsko sem upokojen in čez teden dni imam kontrolo pred invalidsko komisijo!«

Učiteljica želi izvedeti, koliko so njeni učenci naravno inteligentni in vpraša: »Kaj se zgodi, če človek ostane brez enega ušesa?« Oglasi se Monika: »Slabše sliši!« »In kaj se zgodi, če ostane brez obeh ušes?« »Oslepi!« se oglasi Grega. »Kako ... oslepi?« se začudi učiteljica. »Če nima ušes, mu kapa ali klobuk zleze preko oči!« pojasni Grega.

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.